

A Syrox szabadulása

Szerte a galaxisban minden börtönben van egy olyan fegyenc mint én, gondolom – én vagyok az, aki meg tudja szerezni neked. Ragyogószer, jurilé vagy talán csak egy kis selyempapír a Magvilágokból, ha különösen kedveled. Az érkezésem óta mindent csempésztem már be a csillámló selyem papucson át a fűszerezett mynock-szárnyig egy cyblociai orgyilkosnak, aki stílusosan szerette volna ünnepelni a születésnapját. Fegyverek és kemény kábítószeres kivételével a csempészet minden ágazatára rá tudom tenni a kezem, amire csak szeretnéd. Tehát, mikor az új ellenőr, Waleed Nagma feljött hozzám a kantinba, hogy tudnék-e neki találni egy anzati takonyhagymagumót, azt mondtam neki, hogy nem probléma. És nem is volt az.

– Te vagy Zero, nemde?

Felpillantottam a tálcámról, az időmet fecséreelve és megajándékoztam egy könnyed mosollyal.

– Attól függ – mondtam – Ki kérdezi?

Egy pillanatig a kinyújtott kezemet vizsgálta, mielőtt megfogta és gyorsan, kellemetlenül megrázta volna. Nyolcujjú fogása hideg és nyirkos volt. Mint a Kaptárba érkező újoncok többsége, mindent megtett, hogy keménynek tűnjön; hűvösnek és impozánsnak egyszerre, de nem ment jól. Már láttam az izzadság cseppeit a haja tövében és a felső ajkán, a szemei túl gyorsan rángatóztak, kimutatva ezzel a szélek körülötte túl sok fehérjét.

– Úgy hallottam, tudsz szerezni bizonyos dolgokat – mondta.

– Igen – rákacsintottam, még mindig mosolyogva, higgadt ártatlansággal az arcomon – Nem tudom, hol hallhattál ilyen pletykát. Én csak egy boldog arc vagyok itt a Kaptárban.

– Az egyik őr mondta. – mondta Nagma – Le kell adnom egy rendelést. – olyan ideges volt, hogy állni is alig tudott, és gondolom fel kellett volna ismernem a bajt, de valami már felkeltette benne a kíváncsiságom – Meg tudom fizetni, bármibe kerüljön is.

– Ne izgulj – mondtam, bólintva az üres helynek az asztalon át – Foglalj helyet. Időnk az van.

Egy habozó ütemmel később Nagma lehajolt és letette hórihorgas testét a velem szemben álló padra. Volt mit letenni. Teljes magasságában majdnem két méter magas volt, nyakigláb és keskeny vállú és olyan vékony, hogy a narancssárga börtönegyenruha úgy lógott le róla, mint egy legyőzött hercegség zászlaja. Megnyújtott kopasz fejének sápadt boltozata tiszta, kék erekkel volt behálózva. Mikor keresztülhajolt, hogy a fülembe suttogjon, éreztem a félelem hullámokban hámlik le a bőréről – legalábbis azt hittem, hogy félelem. Visszatekintve, nem is tudtam akkor, milyen beteg is volt.

– Hogy szokott egy ilyesfajta dolog általában működni? – kérdezte, mélyen kotorászva az egyenruhájában – Én fizetek először, vagy –

– Nyugalom, barátom – farkasszemet néztem vele – nem is ismerjük egymást. Mesélj magadról. Honnan származol, ilyesmik.

Rám sandított.

– Ez most hogy jön ide?

Szeretek rendszeresen bemutatkozni annak, akivel üzletek – mondtam – ez bebiztosítja, hogy csak olyan kliensekkel foglalkozzak, akik a legmagasabb morális szinten vannak.

– Legmagasabb...? – pillantott rám összezavartan, majd kiengedett egy horkantást. A vicc az volt, hogy az összes fegyenc itt, a Hetes Kaptárban, mind az ötszázhuszonkettő közülünk, a galaxis legalját képviselte – gyilkosok, zsoldosok, pszichopáták minden vonalból és fajtából, két lábon járó genetikai katasztrófák, akik nem haboznának elválni a torkod fél kreditért, vagy éppen semmiért. Egyesítő vonásunk, hogy senki sem téveszt el minket. Éppen ezért tisztelt felügyelőnk, Sadiki Blirr, úgy vezette a Kaptárat, ahogy csak akarta. Egymás ellen uszított minket a napi gladiátorjátékokban, amik hamar a galaxis egyik legkifizetődőbb játékaivá váltak.

Nem segített, hogy minden egyes rabnak érkezésekor mikroszkópikus, elektrosztatikus töltetet fecskendeztek pontosan a szíve fölé. Egy apró robbanószerkezet, mely bármikor, bármiért, bármelyik őr által aktiválható volt. Sajátos hatással van az általános kinézetedre, ha egy működő bombával a mellkasodban sétálsz fel, s alá – az életnek itt egy bizonyos mulandó minőséget kölcsönöz, lehet mondani.

Nagma nem úgy nézett ki, mint aki most ezzel foglalkozik, vagy aki egy haszontalan kis beszélgetésért van itt. Feladtam, hogy párbeszédet próbáljak létesíteni és sóhajtottam.

– Mit keresel? – kérdeztem.

– Tudod mi az az anzati takonyhagyma? – kérdezte.

– Mi, a főzési hozzávalóra gondolsz? – ráncoltam a homlokom – Azt hiszem egyszer volt nekem egy edény shaaksülthöz. Miért?

– Egy egész gumóra van szükségem. Amilyen gyorsan csak lehet – összefűzte ujjait és megropogtatta az ujjperceit, egy ideges szokás – Mennyi idő, mire becsempészed?

– Ha nem bánod kérdésem – mondtam – mi ez a nagy sietség? A Csontkirályok egy bankettet terveznek, amiről nincs tudomásom?

– Ez a hely – mondta Nagma – Tudod, ahogy én is, Zero. Minden egy sietség.

Nem válaszoltam, de megértettem mire gondolt. Mindannyian tisztában voltunk vele, hogy a Kaptár algoritmusba bármikor kiválaszthatta bármelyikünket. Mikor a börtön falai elkezdnek csavarodni és forogni és összezárulnak körülöttünk, egy cella párba áll egy másikkal, a foglyokat egy mérkőzésbe taszítják, ahol csak egy túlélő van. Röviden, sosem tudod, mikor jön el a te számod.

– Mire kell neked? – kérdeztem.

– Ez személyes ügy – mondta Nagma, de amikor visszanézett rám, láttam, hogy az egész teste remegett, az izzadságfoltok már átáztatták a ruháját, sötét félholdakat formázva ezzel a karjai alatt.

Idegesség, gondoltam.

Rosszul hittem.

***

Nagma takonyhagymája egy héttel később érkezett meg, egy droidalkatrészeket és orvosi ellátmányokat szállító hajó oldalában. Mikor jött, hogy felvegye, rájöttem, hogy bármi is bántotta, láthatóan rosszabb lett.

Utoljára, mikor beszéltünk, szemei a fejébe süllyedtek, egy komor, kísérteties külsőt kölcsönözve neki, mint egy koponya, melyre egy nagyon vékony bőrréteget húztak. Azóta valahogy még csontvázszerűbbé vált, a hasát leszámítva, ami groteszkül dudorodott ki az egyenruháján. Tartotta, mikor leült, megmarkolta a fájdalomtól megrezzenve, mintha egy borzasztó, törvénytelen terhesség fájdalmait érezné át.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Megrázta a fejét, elkerülve a kérdést. Hangja vékony volt, gyötrelemtől gyenge.

– Megszerezted?

– Igen, és örülök, hogy megszabadulhatok tőle – mondtam, lenyúlva a rejtett zsebembe, melyet a nadrágomba öltöttem, és átadtam a takonyhagyma gumóját az asztal alatt – ez a cucc jobban büzlik, mint egy nedves tauntaun.

– Itt van.

Megragadta a gumót, és vattába hajtogatott krediteket tolt a tenyerembe, felemelkedve, hogy induljon. Nem tudott elmenni. Három méterrel odébb, a fájdalom egy éles sikolya hallatszott, és mindketten felnéztünk, ahogy az egyik rab – egy szociopata rodiai, akit Skagwaynek hívtak – átrepült egy másik asztalra. A vér gejzirként tört elő a lyukból a torkán, lefröcskölte és átáztatta ruhája elülső oldalát. Abban a pillanatban, ahogy földet ért, a Csontkirályok, hármójuk, ráugrottak és láttam Nagma kifejezését elémelyedni.

– Mit csinálnak? – kérdezte.

– Csonttalanítás – mondtam, és a kezéért nyúltam – Jobb nem nézni.

Az egyik, aki épp dolgozott, egy tömeggyilkos volt, akit Vas Nailheadnek neveztek, főleg arról volt ismert, hogy áldozatainak élezett combcsontjaiból és bordáiból fegyvert készített.

Nagma bénultan állt, képtelen volt odébb nézni. Egy másodperccel később, Vas felegyenesedett, kezei friss vérben tocsogtak.

– Mit nézel, féreg?

Mielőtt Nagma válaszolhatott volna, Nailhead kezei előugrottak és megragadták őt, olyan gyorsan felrántva, hogy a csontos lábai a levegőben lógtak. Láttam, amint Nagma állkapcsai reménytelenül kinyílnak, szemei pánikban kidüllednek.

– Hagyd, Vas – felemeltem a kezem – ő semmi neked.

Nailhead rám nézett, ajkai összeráncolódtak.

– Zero? Kiállsz emellett a hányás mellett?

– Ő egy vásárló – mondtam egy vállrándítás kíséretében – Meg kell védenem a bevételi forrásaimat, nemde?

Egy másodpercig farkasszemet néztünk, felemeltem a jobb lábam a földről. A bakancsaim plexifémmel voltak bélelve és Nailhead tudta, mi történne, ha úgy döntenék, hogy az egyiket az arcába nyomom.

Egy morgást hallatott, majd engedett a szorításából és visszalökte Nagmát a helyére az asztalnál. Egy ideig egyikünk sem beszélt. Azután, amit nagyon hosszú időnek éreztem, Nagma felnézett rám.

– Kiálltál mellettem.

– Semmiség – mondtam – Felejtsd el.

Megrázta a fejét.

– Nem fogom.

Sóhajtottam.

– Figyelj. Itt minden egy teszt. A te időd kiválasztásának a kérdése, és nem szabad habozni, amikor eljön.

Nagma vett egy mély, lassú lélegzetet, csontos vállai megrázkódtak. Az émelyítő, édeskés szag, amit kezdetben a félelemnek tulajdonítottam, megcáfolhatatlanul erősebb lett. Rájöttem mi volt az – a láz egy fajtája, egy betegség, ami csak egyre rosszabb lesz. Ebben a megbetegedett stádiumban, a támadás úgy tűnt, mintha kiszívna az erőt belőle, láthatóan elfogyasztaná.

– Kérdeztél rólam – valami átment az arcán, egy borzalmas feszültség az ajkai sarkában, ami egy mosoly is lehetett volna, kivéve, hogy az érzelmi elem hiányzott belőle, a reménytelenség egy tömítetlen fajtája – Monsolarról származom. Kicsi vizes sárgolyó az Alzoc rendszerbe paszírozva.

– Sosem hallottam róla.

– Nem vesztettél sokat – megrázta a fejét – egy fertő. Nagy lombkoronák, primitív élőlények, többségük háborúban áll egymással... nem sokan jutnak ki.

– Te igen.

Savanyú képet vágott.

– Csak hogy itt végezhessem – mondta – Az én hibám. Elkaptak az urduri őrállomáson egy halom hődetonátorral. Ez egy automatikus elítélés bármelyik rendszerben.

– Balszerencse – mondtam.

Nagma vállat vont.

– A gengszter, aki felbérelt, azt mondta ő segíthet. Reménytelen voltam. Még mindig az vagyok.

Újra ránéztem, láttam a lesoványodott arcon lecsorgó izzadságot, a kidudorodó hasat.

– Beteg vagy – mondtam.

– Annál rosszabb – mondta – Ez a Féreg.

– A mi?

Egy pillanatig a remegő kezeire nézett, mintha a történet maradéka varázslatosan alakot öltött volna előtte, meggátolva, hogy hangosan mondja. Mély levegőt vett, és belekezdett.

– Hallottál valaha a Syroxról? Monsolar Farkasférgéről?

– Nem mondhatom, hogy igen.

– Egy alfa faj, őshonos a szülőbolygómon – kiengedte lassan a levegőt – egy ektomorfikus életforma, valahogyan kialakult, de nem másokban. Egy magasan fejlett, agyatlan ragadozó. Véren él. Képzeld el egy egy vak folyóparazitát, ami ennek a kantinnak a fele, egy körkörös száját fogak soraival, és lesz róla fogalmad.

Nem szóltam semmit, csak vártam, hogy folytassa.

– Vissza Monsolarra – mondta Nagma – a legtöbb helyi törzs imádta vagy féltte őket, vagy mindkettő. Generációkon keresztül, a kultúránkat építettük rájuk, történeteink, mítoszaink és az

átkelési szertartásaink – egy kényes mosolyt villantott, és rápillantott a hasán lévő dagadt dudorra – Minden évszakban a Syrox lerakja tojásait a folyó forrásaihoz. Kicsiként kezdik, mikroszkópikusak. Ezért nem iszunk soha szüretlen vizet Monsolaron. De mondjuk, hogy egy gyerek elveszik a dzsungelben... és elég szomjas lesz...

Rámeredtem, vajon hogyan történhetett? Nagma újra bólintott, és megint az a borzasztó, jelentéktelen mosoly látszott.

– A lappangási idő hosszú. A gazdatest belében képes maradni évekig, táplálkozik és erősödik – lenézett púpos hasára, és a reménytelenség átsuhant arcán – De végül is, mindig megtalálja az utat kifelé.

– És a gengszter, aki felbérelt, hogy szállítsd a hődetonátorokat...

Nagma újra bólintott.

– Azt mondta, el tudja távolítani belőlem, hogy elő tud nekem készíteni egy bonyolult műtétet egy magvilági kórházban. De a hatóságok először engem kaptak el. Most már nem számít – gyengéden megtapogatta hasát – Érzem, hogy egyre nagyobb. Napról napra óriásibb. Néha éjszakánként... – nagyot nyelt – Érzem, hogy mozog bennem. Muszáj kiszednem.

Kivette a hagyma gumóját a zsebéből és az asztalra helyezte, és egy pillanatig mindketten azt néztük.

– És mi van a hagymával?

– Monsolaron, volt egy régi, népi gyógymódszerünk a fertőzötteknek. A takonyhagyma egy gumójával aludni a párnádon. Azt mondják a Syrox vonzódik a szaghoz, csúsztatva jön ki magától.

– Őszintén – álltam fel, és asztalon áthajolva belefúrtam az ujjam a mellkasába – Egy bomba van a szívedbe ültetve. Minden egyes pillanatban, kiválaszthatnak egy rab ellen, aki valószínűleg meg fog ölni – intettem a kezemmel, a kantinasztaloknál sorakozó rabok felé – Bármelyikünk halott lehet holnapra. Miért érdekel annyira, hogy kikerüljön belőled ez a parazita.

Nagma rám nézett, és egy pillanat erejéig láttam a fiatal törzskori önmagát, aki egykor volt, állhatatos, bátor, előtte az egész jövő. Mielőtt a Féreg belekerült. Mielőtt idehozták volna. Mikor újra beszélt, hangja halk és nyugodt volt, de egy mély fémes hang is hallatszott.

– A törzsemet az igazság és a becsület hagyományában alapították – mondta – Elfogadom a sorsom, mert én választottam, hogy becsempészem azokat a detonátorokat. Az én hibám volt, és fizetni fogok érte, az életemmel, ha kell – pupillái összeszűkültek, hideggé váltak – De az én utamat akarom járni, Zero. Tisztán – grimaszolt – Enélkül az istenverte, bennem mászkáló dolog nélkül.

Újra kinyitotta száját, hogy mondjon valami mást, de a harsonák megszólaltak. A Kaptárban, ez csak egy dolgot jelentett. A párosítás kezdetét vette. Amikor a jelző megszólalt, öt perced volt a lezárásig, és tudtam Nagma mire gondolt – mi fog történni, ha az algoritmus végtelen bölcsességében őt választja ki, és mikor a Hetes Kaptár számtalan mozgó alkatrésze befejezi az újra kiépítést, cellája falai felfedik a rabot, aki bizonyosan a halálát jelenteti.

Mikor újra felnéztem, már nem volt ott.

***

Waleed Nagmát nem választották ki aznap, sem az azt követően, sem hetekkel később. Egyre többször láttam a kantinban, vagy a központi pavilonban időzni, ahol a Kaptár folyosói gyűltek össze, mint a kerék küllői. Ahol a fegyencek kedvetlenül mászkáltak, kiszolgáltatottan sorsuknak, arra várva, hogy kiválasszák őket. Sosem próbált megközelíteni, vagy kapcsolatot létesíteni, de ránézésből el tudtam róla mondani, hogy a dolog, amiről mesélt, a Syrox, amit a Farkasféregnek hívott, még mindig lappangott benne. Hasa óriásinak tűnt, mintha robbanni készülne.

Egy nap, mikor éjszakára a cellám felé tartottam, egy Voystock nevű őr jött mögém, és a vállamra tette a kezem.

– Zero?

Megálltam és körülnéztem, ő előremutatott, amerről jöttem.

– Egy üzenetet hoztam, erre.

– Hová megyünk?

Nem válaszolt, nem is számítottam rá. Nem a cellablokkok felé tartottunk, hanem lefelé egy

keskeny lépcsősort követve, az elhagyatott gyárterületre, amit a fegyencek Éjoldalnak hívtak. Egy sarkon befordulva, Voystock kitárt egy törött lejárót, és a fejével intett a lapos, sötét ürességbe. Egy pillanatig csak ott álltunk, hagytam, hogy szemeim alkalmazkodjanak, érzékeltem, hogy valami megmoccan a sarokban, tizenöt méterre, árnyékban mozgolódva.

– Zero – recsegte a hang.

A hang lefagyasztott. Érdes, majdnem összefüggéstelen suttogás, fájdalomtól terhes, alig tudtam felismerni.

– Nagma?

– Ne gyere közelebb – mondta a hang, a szavak olyan alvadtak voltak, mintha egy vékony duguláson akarnák magukat átpréselni – Most jön fel. Majdnem...

A szavak elcsuklottak. Próbáltam visszalépni, de a lábaim a földbe gyökereztek. A lejáró fényében a dolog a sarokban kissé téglalappá változott. Láttam, amire nem voltam képes rájönni korábban, vagyis a nagy részét, amit még meg tudtam állni. Elég volt életem végéig.

Waleed Nagma az oldalán terpeszkedett, reménytelen magzatpózba kuporodva, arcát a duracél padlónak nyomva. Vadul rázkódott. Szemei csukva voltak, de a szája olyan nagyra volt tátva, hogy azt hittem, az ajkai eltorzultak.

Valami jött ki a szájából.

Először azt hittem, a nyelve. Kivéve, hogy ez fehér volt. És nagy. Kötélszerű. És aztán láttam simán, látótávolságba csúszott, lassú, sápadt és vastag. Tudtam mi volt az.

A Féreg.

Csúszós, fakó, kibukkant Nagma ajkai között undok lustasággal, teljesen lapos feje a takonyhagyma hervadt gumója után kutatott, ami elé volt helyezve.

Lélegezni sem tudtam. Csak nézni úgy, ami több volt mint ellenszenv.

A Féreg jött. És jött. És még mindig jött.

Ránézésre – a tiszta, visszataszító hosszúsága a dolognak jó pár méter volt – hallottam magam hangosan szitkozódni. Éreztem, hogy a saját gyomrom kellemetlenül bukfencezik egyet, és hallottam Nagma sikolyát.

Mostanra a féreg teljesen kihúzta magát, szabadon eresztve farkát, majd visszahőkölt, vak fejét az én irányomba szegezte, mintha csak most jött volna rá, hogy én is ott vagyok. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha megfagyott volna. Ahogy a Syrox szembenézett velem, egész feje visszahajlott, hogy látni lehessen a tökéletesen kerek száját, talán fél méter átmérőjű, befelé néző fogak soraival felvértezve. Előretört.

– Öld meg! – sikoltott Nagma – Öld meg, Zero!

Mondott valami mást is, de nem hallottam. Előreszökkenve, felemeltem a lábam a nehéz csizmába csomagolva, és a sarkamat olyan erősen csaptam a féreg fejéhez, amilyen erősen csak tudtam. Egy borzalmas recsegő cuppogás volt, bármi is volt benne, szétvált, és feltört. Néztem a hajlott, szétszóródott fogakat gazdagon elszórva a padlón.

A lény teste nyugodtan, legyőzötten feküdt.

Hosszú ideig egyikünk sem mozdult. Aztán Nagma feltápászkodott, megtörölte a száját és kiköpött, majd nagy erőfeszítések közepette elkezdett felegyenesedni. Kinyúltam és segítettem neki felállni. Hálásan biccentett.

– Azt hiszem... ez azt jelenti... – itt hirtelen megállt, levegőt vett, odapillantott, ahol a takonyhagyma gumója még mindig feküdt – még mindig tartozom neked...?

– Felejtsd el – megtöröltem a csizmám sarkát, a sarokba elhajított droidalkatrészek élével kapartam

– Csak soha többé ne kelljen újra látnom.

Nagma sok ideig állt ott a sarokban egy szó nélkül. Látván, hogy hogy állt most, a háta és a vállalai egyenesek voltak, megértettem róla valamit mostanra, egy összefüggést, amit eddig nem fogtam fel. Láttam, miért kérte a takonyhagymát, miért volt neki olyan fontos. Miért számított, a pokol legmélyebb bugyraiban.

Igaz, mi, a Hetes Kaptár rabjai mellkasunkban bombával sétáltunk, és nem tudtuk, hogy az algoritmus mikor küldd minket egy küzdelembe... de volt pár dolog, ami fölött volt hatalmunk. Egy részünk, amit sem az örök, sem a felügyelő, sem pedig a harcok nem tudtak megérinteni.. Azt

hiszem, tudtam mi a megfelelő szó. Egy ilyen szót furcsa használni egy ilyen helyen, de mégis illett.

Szabadság.

– Zero?

Ránéztem.

– Igen?

– Nem tehetetek róla, de képzelődtem... – besüppedt szemekkel, kísértetiesen meredt rám – Mi van, ha nem jött ki teljesen? Mi van, ha egy része letört bennem? Mi van, ha...?

Nem fejezte be, és a végén visszament a cellájába, egyedül.

Mindez már régen volt, legalább évekkkel ezelőtt, bár az idő itt viccesen máshogy működik. Néha, mikor a cellámban fekszem, és várom, hogy elnyomjon az álom, gondolkozom, vajon Nagma miért hívatott oda azon az éjszakán. Azért, mert én voltam az egyetlen, akinek beszélt a Féregről, vagy talán azért, mert én voltam a legjobb barátja ezen a helyen... vagy csak azt akarta, hogy valaki legyen körülötte, hogy végezze ki a lényt. Valaki, aki nem habozik, amikor a legtöbb múlik rajta.

Két héttel a gyomorforgató Éjoldali percek után, Nagma számát kisorsolta az algoritmus egy másik rabbal. Ellenfele percek alatt végzett vele. Nem volt más alkalmam kitalálni, mi történhetett a Féreggel, ha egyáltalán maradt belőle.

De néha éjszakánként, amikor a számok kialszanak és nem lelek álomra, gondolkozom.

Gondolkozom Nagma meccsének a holovideójáról. Rengetegszer megnéztem már, és ami a legvégén történik, mikor az elernyedte feje eléri a földet. Gondolkozom a dologról, ami talán nem is a nyelve volt, de a megereszkedett ajkai sarkából lógott ki. A részletek és a felbontás nem valami jó a holovideókon, nem számít hányszor néztem meg, nem lehetek benne biztos.

De az eszemben tartja a lényt, a Férget, ami a hasában jött egészen a Monsolarról, ahogyan idekerült, felfedezett valamit, hogy a többiek mindig csak az valótlanról gondolkodnak, valamit, hogy ő ezen körülmények közt nem jelent jót ránk nézve.

És néha Nagma utolsó szavairól is gondolkodtam, amiket hozzám intézett, mielőtt visszament volna a cellájába. Nem egy állítás, hanem egy kérdés, melyet nem tudtam megválaszolni – nem mintha arra számított volna.

Képzelődtem... Mi van, ha nem jött ki teljesen? Mi van, ha egy része letört bennem?

És ilyenkor tűnődöm a Kaptár sötét szüneteiben a Féregről. A csövekben és a falakban, csöndesen csúszik, egyre kövérebb lesz a harcokban elhunyt fegyencek véréből.

Vajon mit találhat itt, a sötétben?

És megint arra a szóra gondolok. Arra a borzalmas szóra.

Szabadság.